

[Alfred Jensen.]

om, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen om et øjeblik står op og giver den forklaring, at det har overhovedet ikke noget at gøre med kommunisternes optræden i denne sag, og at man, selvom vi ikke i tide havde stillet vort forslag, ville have taget fat på denne sag. Men jeg tror ikke, det ærede medlem får megen fremgang for denne agitation ude i folket; jeg tror nok, folket i almindelighed kan se, hvad det drejer sig om her: at partiet er drevet frem til at tage dette standpunkt, og at det egentlig ikke har ønsket at tage denne stilling til spørgsmålet om, hvem der skal berøves valget på grund af, at de modtager offentlig hjælp.

Jeg har iøvrigt både ved første og anden behandling argumenteret for det ændringsforslag, jeg har stillet, og jeg synes, at de forskellige udtalelser, der er fremkommet her — enten man nu er tilhænger af, at alimenter skal berøves valgetten eller ej —, er af en sådan beskaffenhed, at man roligt kan lade denne bestemmelse i valgloven falde; man kan ordne det hele igennem loven om offentlig forsorg. Når man kan ordne det for straffens vedkommende gennem straffeloven, så må man også kunne ordne problemet her i loven om offentlig forsorg, og det er jo faktisk det, vort ændringsforslag går ud på. Jeg synes, at når socialdemokratiet nu er kommet så vidt, at det kan indse, at der skal ændringer i loven om offentlig forsorg, så burde man tage skridtet fuldtud og være med til at slette denne bestemmelse af valglovsforslaget; den pynter ikke, men bidrager til at opretholde den forestilling i så mange love som muligt, kan man næsten sige, at fattighjælp skal medføre tab af borgerlige rettigheder.

Jeg skal ikke komme ind på de andre betragtninger, som det ærede medlem gjorde angående alkoholisters adgang til at stemme. Jeg har den opfattelse, at alkoholismen er en sygdom, og den helbreder man ikke ved straffeforanstaltninger; den må man helbrede på en anden måde.

Spørgsmålet om ændringerne til § 43 har været behandlet, man kan vel sige meget grundigt både nu og ved første behandling af lovforslaget. Jeg synes, der er en ting, der er meget bemærkelsesværdig, og det er, at når dette forslag diskuteres, tales der om hensynet til partierne herinde, om hensynet til lovgivningen. Men det, som er afgørende

i valgloven, er jo hensynet til vælgerne, og det er, som om det slet ikke tæller med.

Men man må dog for det første gøre sig klart, at det står i grundloven, at de anskuelser, vælgerne har, skal have en ligelig repræsentation herinde; det bliver man nødt til at rette sig efter, men det gør man jo ikke efter dette lovforslag. Man udelukker en temmelig stor gruppe af vælgere, hvis man opretholder de bestemmelser, der findes her. Derfor må jeg anbefale, at man ikke godkender det, der står i i § 43, men stemmer for de af min gruppe foreslåede ændringer. Det er jo — jeg tror, det var ministeren, der sagde det — det mest konsekvente af det, der er foreslået.

Den samme opfattelse af forholdet imellem vælgere og — hvad skal man sige? — partier kommer jo også til udtryk, når man taler om de syge. Nu siger det ærede medlem hr. Holger Eriksen, at det jo ikke vil få nogen betydning for valgets udfald, om de syge deltager i valget. Nej, det er da meget muligt, men jeg er da heller ikke sikker på, at det forrykker meget ved valgets udfald, om man bibeholder 25 års valgretsaldern, eller om man måske begrænser den i den anden ende til 70 år; det er højst sandsynligt, at det gav samme resultat. Men det er jo ikke problemet, om partierne får det antal mandater, som det ærede medlem mener de skal have. Nej, det afgørende er, om vælgerne får mulighed, får lejlighed til at stemme, og det hensyn tager man jo ikke her. Det kommer jo til udtryk, når man tager stilling til de syges deltagelse i valget — alle de småting, der nævnes her, om agitation, ja, her kom faktisk noget om valgtryk, hvis man fik lov til at stemme hjemme! Ja, men det tæller jo ikke med, for hvis det gælder dér, må det jo også gælde i andre forhold. Hvem kan garantere for, at folke-registerføreren ikke også øver valgtryk, når folk kommer og stemmer? Hvem garanterer for, at de tilfornordnede vælgere, som hjælper de gamle og svage med at stemme, ikke også øver valgtryk? Men dér har man ingen betænkelighed; det er først, når talen er om de syge. Jeg synes, man skal overvinde disse betænkeligheder, for de er ikke større, end at de kan overvindes, og hvis man har gennemhullet valgghemmeligheden — for det har man jo på andre områder —, bør man ikke være så sensibel på dette felt. Det er underligt, at man i forbindelse med